

BAB DUA

TINJAUAN KARYA DAN KAJIAN YANG BERKAITAN

2.1 KAJIAN KESALAHAN BAHASA DALAM KARANGAN

Kajian tentang kesalahan bahasa dalam karangan telah banyak dilakukan sama ada oleh pengkaji luar negara ataupun pengkaji tempatan. Kebanyakan kajian ini dilakukan terhadap penulisan karangan bahasa Inggeris dan bahasa Melayu, dan tumpuan kajian meliputi pelbagai aspek seperti ejaan, penggunaan huruf besar, penggunaan tanda baca, isi karangan, perbendaharaan kata dan teknik penulisan ayat (Maimunah, 1989).

Alias Shamsuddin (1969) yang mengkaji 797 buah karangan bahasa Melayu yang panjang setiap karangan kira-kira 300 patah perkataan, mendapati bahawa sebanyak 1705 kesalahan telah dilakukan oleh pelajar Tingkatan Lima di sekolah Inggeris dan Cina dari Kuala Lumpur, Pulau Pinang, Perak, Seremban dan Melaka. Kesalahan yang paling menonjol ialah kesalahan tatabahasa yang merangkumi kesalahan ayat (5%), klausa (4%) dan kesalahan penggunaan kata (3%). Menurut Alias, kesalahan-kesalahan ini berpunca daripada gangguan bahasa ibunda. Beliau juga mengatakan bahawa kesalahan perbendaharaan kata berpunca daripada kelemahan pelajar dalam memahami makna perkataan, pengaruh penterjemahan, pengaruh bahasa lisan dan dialek.

Yap Soon Hock (1973) mengkaji karangan bahasa Inggeris yang ditulis oleh 497 orang murid Darjah Empat, Lima dan Enam dari sekolah rendah di Kuala Lumpur.

Kesalahan bahasa utama yang dilakukan oleh murid-murid berkenaan dikelaskan kepada lima kategori iaitu, tanda baca, penggunaan huruf besar, pembentukan kata, struktur ayat dan ejaan. Dapatan kajian telah menunjukkan bahawa kesalahan yang paling menonjol yang dilakukan oleh pelajar sama ada daripada aliran Melayu atau aliran Inggeris ialah kesalahan pembentukan kata dan ejaan.

Wyatt (1973) telah menjalankan satu kajian tentang analisis kesalahan dalam karangan yang dihasilkan oleh pelajar Kelas 4C di Afrika Timur. Alat kajiannya ialah 52 buah buku karangan yang ditulis oleh pelajar sejak mereka di Tingkatan Tiga. Sebanyak 14 jenis kesalahan telah ditinjau dan dikira kekerapannya. Dapatan kajian menunjukkan bahawa kesalahan ejaan ialah kesalahan yang paling tinggi (18.4%), diikuti oleh kesalahan struktur ayat (16.6%), penggunaan kata nama dan kata kerja yang masing-masing berjumlah 16.0%.

Hoh (1973) telah menganalisis tujuh jenis kesalahan bahasa berdasarkan karangan yang ditulis oleh pelajar prauniversiti, aliran Cina di Singapura. Hasil kajiannya mendapati bahawa daripada 4813 kesalahan, terdapat 1188 kesalahan penggunaan kata kerja, 767 kesalahan ejaan, 694 kesalahan '*number in nouns*', 656 kesalahan '*lexical items*', 634 kesalahan '*function words*', 463 kesalahan struktur ayat dan 411 kesalahan '*articles*'.

Laporan Lembaga Peperiksaan Malaysia 1980 juga menunjukkan kelemahan penggunaan ejaan baru di kalangan calon peperiksaan SPM. Menurut laporan tersebut,

keputusan peperiksaan kertas Bahasa Melayu sederhana sahaja kerana masih terdapat banyak calon yang tidak dapat menguasai ejaan baru sepenuhnya.

Abdul Kadir (1981) telah membuat kajian yang hampir sama dengan kajian Yap. Beliau telah membuat analisis kesalahan penggunaan bahasa Melayu dalam ujian tatabahasa dan ujian karangan di kalangan 75 orang murid Melayu Tahun Enam. Berdasarkan ujian karangan sahaja, didapati bahawa kesalahan yang paling banyak dilakukan oleh pelajar ialah ejaan, iaitu 387 kesalahan (54.74%) daripada jumlah kesalahan, purata 5.16 kali kesalahan bagi setiap pelajar. Kesalahan yang kedua tinggi ialah huruf besar dengan 150 kesalahan (21.22%), purata 2.0 kali kesilapan. Kesalahan tanda baca dan kesalahan imbuhan masing-masing ialah 144 kesalahan (20.37%) dan 26 kesalahan (3.68%), dan purata kesalahan ialah 1.92 dan 0.35 kali.

Selepas itu, Abdul Kadir melakukan kajian yang sama di beberapa buah sekolah menengah di Melaka pada tahun 1986. Kajiannya ini mendapati bahawa kesalahan ejaan merupakan kesalahan yang paling tinggi, iaitu 656 kesalahan (44.1%) daripada jumlah 1487 kesalahan, diikuti oleh kesalahan penggunaan huruf besar 405 kesalahan (27.2%), tanda baca 323 kesalahan (21.7%) dan imbuhan 103 kesalahan (6.9%). Kajiannya juga mendapati bahawa purata kesalahan yang dilakukan oleh pelajar ialah 5.41 kali seorang (Abdul Kadir, 1987).

Awang Mohamad Amin (1982) telah membuat kajian terhadap karangan 120 orang pelajar yang dipilih dari empat sekolah, yakni dua buah sekolah di bandar dan dua buah

lagi sekolah di luar bandar. Kesalahan dianalisis berdasarkan lapan jenis aspek morfologi dan lapan jenis aspek sintaksis. Dari segi kata, dapatan kajian mendapati bahawa kekerapan kesalahan kata (berjumlah 1042) bagi setiap pelajar ialah 8.7 kali atau 5.8% berdasarkan had perkataan. Dalam aspek ayat pula, kajiannya menunjukkan daripada jumlah 925 kasalahan, purata kesalahan yang dilakukan oleh pelajar ialah 7.8 kali atau 5.2%.

Mohd. Sallehuddin (1983) membuat kajian terhadap karangan pelajar Tingkatan Lima di empat buah sekolah di Negeri Sembilan. Sampelnya terdiri daripada pelajar Melayu, Cina dan India daripada pelbagai aliran. Dapatan kajian menunjukkan bahawa empat kesalahan yang utama ialah ayat berkait (40.1%), ayat panjang yang tidak dapat menentukan maknanya (20.4%), ayat saduran daripada ayat Inggeris dan ayat aktif (10.5%). Kesalahan-kesalahan ini ialah 83.6% daripada jumlah kesalahan yang dilakukan oleh mereka.

Raminah (1983) telah membuat kajian terhadap 330 buah karangan yang panjang setiap karangan kira-kira 250 patah perkataan. Karangan-karangan tersebut ditulis oleh guru-guru pelatih di Maktab Perguruan Lembah Pantai di Kuala Lumpur. Kajiannya mendapati bahawa hampir 80% daripada jumlah kesalahan ialah kesalahan dalam aspek penggunaan perkataan, pembentukan rangkai kata dan struktur ayat. Daripada 3559 kesalahan yang telah dilakukan oleh para pelatih, didapati bahawa kesalahan penggunaan kata ialah kesalahan yang paling banyak dilakukan (25.8%), diikuti oleh kesalahan pembentukan rangkai kata (22.0%), struktur ayat (19.5%) dan penggunaan kata sendi (10.6%).

Kamaruddin Husin (1986) juga membuat kajian seperti mana yang dilakukan oleh Raminah. Sampel kajian beliau terdiri daripada 160 orang pelajar Cina dan India yang masing-masingnya 100 orang dan 60 orang. Sumber data ialah 320 buah karangan yang ditulis oleh pelajar-pelajar berkenaan. Kesalahan yang dikesan berjumlah 5085 dan ini bererti secara purata setiap pelajar telah melakukan 31.8 kali kesalahan di dalam dua buah karangan. Antara kesalahan yang ditinjau, didapati bahawa kesalahan ejaan adalah yang paling tinggi, iaitu jumlah kesalahan 1104 (21.7%) dan diikuti oleh kesalahan penggunaan perkataan, iaitu 899 kesalahan (17.7%).

Omar Hisham (1987) pula membuat kajian terhadap 50 orang pelajar Cina dan India Kelas Peralihan di Rawang, Selangor. Beliau telah mengenal pasti empat jenis kesalahan penggunaan frasa dalam karangan pelajar. Hasil kajiannya mendapati bahawa terdapat 1040 frasa telah digunakan oleh pelajar dan kesalahannya ialah 276 (26.5%). Kesalahan-kesalahan ini ialah frasa nama (28.3%), frasa kerja (36.2%), frasa kata sendi (14.3%) dan frasa adjektif (8.1%).

Noor Azman (1988) menjalankan kajian terhadap karangan 104 orang pelajar Melayu, Cina dan India Tingkatan Empat, aliran sains dan sastera. Dapatan kajian menunjukkan bahawa kesalahan sintaksis yang dilakukan oleh pelajar berkenaan berjumlah 1275 dan meliputi kesalahan struktur 491(38.5%), semantik 346(27.1%), klausa 81(6.4%), frasa 330(25.9%) dan bentuk pasif 27(2.1%). Menurut beliau, kesalahan yang dibuat oleh pelajar berpunca daripada kurangnya pengetahuan atau penguasaan yang tidak memuaskan tentang hukum dan rumus tatabahasa bahasa Melayu.

Ahmad Nawawi (1994) mengkaji kesalahan bahasa yang dilakukan oleh 220 orang pelajar Tingkatan Dua di Singapura dengan menggunakan ujian tatabahasa dan karangan. Kesalahan bahasa yang dilakukan oleh mereka telah dicatatkan dan digolongkan kepada 10 aspek bahasa, iaitu imbuhan, struktur ayat, ejaan, penjodoh bilangan, kata hubung, kata ganda, kata sendi, kosa kata, kata ganti nama dan tanda baca. Dari aspek ejaan, kesalahan ini merupakan kesalahan yang kedua kerap dilakukan oleh pelajar dalam karangan. Beliau mendapati bahawa pelajar keliru atau tidak mengambil berat dalam mengeja kata-kata asing yang telah diserap ke dalam bahasa Melayu. Beliau juga mendapati bahawa pelajar menghadapi masalah mengeja atau menulis kata-kata majmuk sama ada ditulis secara terpisah atau menggunakan sempang.

2.2 KAJIAN TENTANG KESALAHAN EJAAN DALAM KARANGAN

Selain kajian-kajian yang meninjau kesalahan daripada pelbagai aspek bahasa dalam karangan, terdapat juga kajian yang memberikan tumpuan kepada kesalahan ejaan sahaja. Antara pengkaji yang menjalankan kajian terhadap bidang ini secara khusus ialah James (1932), Mamat Ibrahim (1986), Nor Aini (1986), Awang Sariyah (1987), Alwiyah Mahmud (1991), dan Fatimah (1991).

James (1932) telah menjalankan satu kajian tentang salah ejaan di kalangan pelajar Gred Empat, Lima dan Enam dari 41 buah negeri di Amerika Syarikat. Sebanyak 3184 pucuk surat telah dikumpulkan daripada subjek kajian tersebut. Daripada jumlah 460,906

patah perkataan yang telah ditulis oleh subjek kajian, didapati 20,142 patah perkataan telah disalahejakan, yakni peratus kesalahan 4.4.

Daripada sejumlah 205,028 patah perkataan yang ditulis oleh pelajar Gred Enam, didapati bahawa mereka telah melakukan 7012 kesalahan dengan peratus kesalahan 3.4. Pelajar Gred Lima pula melakukan 7112 kesalahan daripada 168,188 patah perkataan yang ditulis, yakni peratus kesalahan 4.2 manakala pelajar Gred Empat melakukan 6018 kesalahan ejaan daripada 87,690 patah perkataan yang ditulis dengan peratus kesalahan 6.9.

Jika dilihat dari segi penggunaan perkataan, pelajar Gred Enam telah menggunakan 5575 patah perkataan yang berbeza dan daripada jumlah ini, 1871 (33.5%) patah perkataan telah disalahejakan. Pelajar Gred Lima pula menggunakan 4705 patah perkataan yang berbeza dan melakukan 1820 kesalahan (38.7%) sementara pelajar Gred Empat pula melakukan kesalahan ejaan sejumlah 1553 (46.7%) daripada 3327 patah perkataan berbeza yang digunakan.

Mamat Ibrahim (1986) telah membuat analisis kesalahan ejaan dalam karangan pelajar Tingkatan Empat di Sekolah Menengah Tengku Ampuan, Kuala Berang di Kuala Trengganu. Jenis-jenis kesalahan yang dilakukan oleh pelajar telah disenaraikan seperti berikut:

- i. Kesalahan mengeja perkataan Melayu jati;
- ii. Kesalahan mengeja perkataan pinjaman;
- iii. Kesalahan mengeja perkataan berimbuhan;
- iv. Kesalahan mengeja perkataan jenis gabungan kata;
- v. Kesalahan mengeja perkataan yang menggunakan awalan kata sendi 'di' dan 'ke';
- vi. Kesalahan mengeja perkataan yang bersifat tidak mengetahui ejaan sebenar;
- vii. Kesalahan secara teknikal, dan
- viii. Kesalahan-kesalahan lain.

Nor Aini (1986) telah mengkaji kesalahan ejaan di kalangan pelajar Tingkatan Empat dari Sekolah Menengah Clifford dan Sekolah Menengah Raja Perempuan Kalsom di Kuala Kangsar. Sampel kajiannya terdiri daripada 134 orang pelajar. Dapatan kajiannya mendapati bahawa kesalahan pada partikel adalah paling tinggi, diikuti oleh kata pengikat Inggeris dan kata majmuk. Dari segi aliran, didapati pelajar aliran sastera melakukan 51.6% kesalahan sementara pelajar aliran sains melakukan 45.3% kesalahan. Jika dilihat dari segi jantina pula, didapati pelajar lelaki lebih banyak melakukan kesalahan, iaitu 55.6% berbanding dengan pelajar perempuan yang hanya melakukan 44.4% kesalahan.

Awang Sariyah (1987) telah meninjau aspek kesalahan bahasa dalam peperiksaan STPM berdasarkan karangan yang didokumentasikannya selama beberapa tahun. Beliau

telah mendapati bahawa kesalahan yang sangat biasa dilakukan oleh pelajar ialah kesalahan ejaan.

Alwiyah (1991) juga mengkaji kesalahan ejaan yang dilakukan oleh pelajar dalam karangan. Sampel kajiannya terdiri daripada 110 orang pelajar, yakni 55 orang pelajar Tingkatan Dua dan 55 orang pelajar Tingkatan Empat. Mereka ini dari Sekolah Menengah Dato' Harun dan Sekolah Menengah Seri Desa di Kuala Lumpur. Panjang karangan yang dihasilkan oleh sampel tersebut ialah kira-kira 150 patah perkataan bagi pelajar Tingkatan Dua manakala pelajar Tingkatan Empat dikehendaki menulis karangan yang panjangnya lebih kurang 300 patah perkataan. Dapatan kajiannya menunjukkan bahawa daripada jumlah 1170 kesalahan, pelajar Tingkatan Empat telah melakukan 587 kesalahan dan pelajar Tingkatan Dua pula melakukan 583 kesalahan.

Fatimah (1991) pula menjalankan kajian ke atas 120 orang pelajar Melayu, Cina dan Iban di Miri, Sarawak. Hasil kajiannya mendapati bahawa pelajar ini belum menguasai ejaan bahasa Melayu dengan sepenuhnya. Daripada jumlah 879 kesalahan yang dikenal pasti, kesalahan mengeja adalah yang paling tinggi, iaitu 363 kesalahan (41.3%). Menurut Fatimah, kajian ini juga menunjukkan bahawa mereka masih tidak dapat mengeja mengikut Sistem Ejaan Baru.

2.3 KAJIAN TENTANG SALAH TULIS DAN SALAH GUNA PERKATAAN DALAM KARANGAN BAHASA CINA

Perbincangan di atas tertumpu kepada dapatan kajian tentang kesalahan ejaan yang ada persamaan dengan salah tulis perkataan dalam bahasa Cina. Seterusnya, bahagian ini akan memaparkan dapatan-dapatan kajian khusus tentang salah tulis dan salah guna perkataan Cina yang diperoleh oleh pengkaji di luar negara melalui kajian yang telah dilakukan oleh mereka. Selain itu, dapatan satu kajian tempatan yang ada menyentuh masalah salah tulis dan salah guna perkataan juga akan dibincangkan dalam bahagian ini.

Persatuan Guru-Guru Sekolah Cina Singapura (1976) telah menganalisis 157 karangan yang terdiri daripada 113 buah karangan pelajar sekolah menengah dan 44 buah karangan pelajar prauniversiti. Karangan-karangan tersebut dikumpul daripada pertandingan penterjemahan karangan bahasa Inggeris yang dianjurkan oleh persatuan berkenaan (Lu, 1984). Dalam laporan Lu, tidak dinyatakan kekerapan kesalahan yang dikenal pasti. Laporan tersebut hanya menyenaraikan jenis-jenis kesalahan yang dapat dikesan dalam karangan pelajar seperti berikut:

- a. Salah Tulis Perkataan
 - i. Kesilapan radikal dan komponen perkataan Cina (偏旁之誤)
 - ii. Berlebihan 'stroke' (加筆之誤)
 - iii. Kekurangan 'stroke' (缺筆之誤)

b. Salah Guna Perkataan

- i. Bentuk yang hampir sama (形近别字)
- ii. Bunyi yang hampir sama (音近别字)
- iii. Bentuk dan bunyi yang hampir sama (形音相近的别字)
- iv. Perkataan yang mempunyai dua bunyi (双音词别字)
- v. Kesalahan yang disebabkan pengaruh perkataan yang terletak sebelum atau selepas sesuatu perkataan (类化别字)

Zhang (1979) dari Hong Kong telah menjalankan kajian salah tulis dan salah guna perkataan terhadap pelajar di sekolah yang diajarnya. Beliau telah menganalisis karangan yang dihasilkan oleh pelajar dari Tingkatan Satu hingga Tingkatan Tujuh. Hasil kajian menunjukkan bahawa setiap 200 patah kata, terdapat satu kata yang disalahtuliskan atau disalahgunakan (Chen, 1996:98).

Chen (1996) telah menjalankan kajian tentang salah tulis dan salah guna perkataan di kalangan pelajar pelbagai peringkat di Hong Kong. Alat kajiannya merupakan karangan yang dihasilkan oleh siswazah, pelajar sekolah menengah dan murid sekolah rendah. Karangan yang telah dikumpul untuk dianalisis berjumlah 1340 buah.

Hasil kajian Chen mendapati bahawa sampelnya lebih banyak melakukan salah guna perkataan berbanding dengan salah tulis perkataan. Beliau mendapati bahawa daripada jumlah 3822 kesalahan, 2585 (67.6%) ialah salah guna perkataan manakala 1237

(33.4%) pula ialah salah tulis perkataan. Dengan kata lain, nisbah kesalahan bagi kedua-dua jenis kesalahan ini ialah 2:1.

Jika dilihat dari segi taburan kesalahan, didapati kekerapan salah guna perkataan bagi siswazah tahun satu ialah 0.36% dan kekerapan salah tulis perkataan ialah 0.19%. Bagi pelajar prauniversiti pula, kekerapan salah tulis dan salah guna perkataan masing-masing ialah 0.33% dan 0.17%. Kekerapan salah tulis dan salah guna perkataan bagi pelajar Tingkatan Tiga ialah 0.42% dan 0.24%.

Dari segi jenis kesalahan, kajian ini mendapati bahawa kebanyakan perkataan yang disalahtuliskan ialah perkataan yang hampir sama bentuk dengan perkataan asal. Kesalahan-kesalahan yang terlibat meliputi kesalahan dari segi lebih 'stroke' atau kurang 'stroke', kekeliruan terhadap radikal yang membentuk sesuatu perkataan, ataupun salah letak komponen yang tertentu. Kesalahan-kesalahan ini merupakan 46% daripada jumlah salah tulis dan salah guna perkataan. Bagi perkataan yang disalahgunakan pula, kebanyakannya melibatkan perkataan yang mempunyai bunyi yang hampir sama, bentuk yang hampir sama dan bentuk serta bunyi yang hampir sama.

Bahagian editorial bahasa Penerbit Pendidikan Rakyat di Negeri China telah menjalankan satu kajian tentang salah tulis dan salah guna perkataan pada tahun 1979. Kajian ini dijalankan di Sichuan (四川) dan Fujian (福建). Data sumber diperolehi daripada 300 buah karangan yang dihasilkan oleh pelajar. Jumlah kesalahan yang telah dikenal pasti ialah 2641. Secara purata, terdapat sembilan kesalahan dalam setiap karangan pelajar

menengah rendah manakala terdapat enam kesalahan dalam setiap karangan pelajar menengah atas (Chen, 1996 : 98).

Di Malaysia, Ngeh (1994) telah melakukan kajian tentang analisis kesalahan bahasa Cina di kalangan murid Melayu di SRJK (C). Kajian Ngeh dilakukan terhadap murid-murid Darjah Empat, Lima dan Enam. Alat kajian beliau terdiri daripada dua jenis, iaitu ujian tatabahasa dan karangan. Dalam karangan, aspek kesalahan yang ditinjau termasuk salah tulis dan salah guna perkataan, tatabahasa, perbendaharaan kata dan penjodoh bilangan. Daripada sejumlah 350 kesalahan yang dapat dikesan, salah tulis dan salah guna perkataan adalah yang paling tinggi, iaitu 174 kesalahan atau 49.7%.

Dari segi jenis kesalahan pula, 34.5% ialah salah tulis perkataan manakala 65.5% ialah salah guna perkataan. Dapatan ini adalah sama dengan kajian yang dilakukan oleh Chen (1996), yakni salah guna perkataan adalah lebih tinggi daripada salah tulis perkataan.

Bagi salah tulis perkataan, jenis-jenis kesalahan yang lebih terperinci dapat dibahagikan kepada tiga jenis iaitu, kesalahan radikal dan komponen perkataan Cina(56.6%), kesalahan 'stroke' (gerakan) yang berlebihan (23.4%) dan kesalahan 'stroke'(gerakan) tercicir (20.0%). Dari segi salah guna perkataan pula, jenis-jenis kesalahan terdiri daripada salah guna perkataan yang bunyinya hampir sama (54.4%), perkataan yang bentuknya hampir sama (32.5%), dan perkataan yang bentuk dan bunyinya hampir sama (13.1%).

Kajian Ngeh juga membuat perbandingan salah tulis perkataan dan salah guna perkataan antara murid-murid yang dikajinya. Dapatan kajiannya menunjukkan bahawa salah tulis dan salah guna perkataan yang dilakukan oleh murid Darjah Empat masing-masing ialah 20 (35.09%) dan 37 (64.91%). Murid-murid Darjah Lima pula telah melakukan salah tulis dan salah guna perkataan sebanyak 19 (35.19%) dan 35 (64.81%). Bagi murid-murid Darjah Enam, kesalahan mereka bagi kedua-dua jenis kesalahan tersebut masing-masing ialah 21(33.87%) dan 41(66.13%).

Daripada penelitian dapatan kajian Ngeh ini, didapati juga bahawa kadar salah guna perkataan adalah lebih tinggi berbanding dengan kadar salah tulis perkataan.

Kesimpulannya, banyak kesalahan dilakukan oleh pelajar dalam penulisan karangan. Tinjauan kajian-kajian memperlihatkan bahawa dalam karangan bahasa Cina, salah tulis dan salah guna perkataan merupakan kesalahan yang lumrah dilakukan oleh pelajar. Kajian-kajian tersebut juga menunjukkan bahawa salah guna perkataan lebih banyak dilakukan oleh pelajar jika dibandingkan dengan salah tulis perkataan.